

си, съставлява самъ по себѣ таинството, когато сѣ чада на църквѣтъ. Но Тридентинскій Съборъ (1545-1563) отбѣгна рѣшеніето на тойзи въпросъ и обяви само че священникътъ е необходимъ *свидѣтель* за законността на бракътъ въ духовно отношеніе. Второ, Римската Църква учи че, *даже и въ случай прелюбодѣнія* на единийтъ изъ супругитъ, бракътъ е неразрѣшимъ; тя тълкува изрѣченіята на Евангеліето въ тойзи смислъ, че, въ случай на прелюбодѣяніе, двамата супруги *могътъ да ся растоятъ мѣстно*, но че и невѣннийтъ *даже* отъ тѣхъ не може да встъпи въ